

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN-MICHEL RENAULT

ΔΥΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι μία αλθηματική κομωδία που μπορεί να τη χορήση κανείς σε τρεις πράξεις. Η κομωδία όμως αυτή συγκινεί εξαιρετικά.

Πρώτη πράξις : Στην έξοχή, σ' ένα κήπο μερικά παιδιά παίζουν. Όχι βέβαια παιδιά του δρόμου, αλητάκια της Μονμάρτης, καζοντυμένα και βρώμικα. Είναι όλα παιδιά καλών οικογενειών με τίτλους και με περιουσίες, στις φλέβες των οποίων κυλάει το γαλάζιο αίμα των ευγενών προγόνων τους. Τ' άδεια τους παιχνίδια γίνονται άφορη ή παιχνή αυτή ή συγχανητική κομωδία.

Ο Παύλος, ο μεγαλύτερος απ' όλη την παρέα, ήταν δώδεκα ετών. Η όμορφη όμως Μπέττυ που είναι μόλις ένδεκα ετών φαίνεται πολύ πιο μεγάλη. Σκέπτεται νιάδας σαν γυναίκα, κάθεται ώρες ολόκληρες μπρός στον καθρέφτη για να κάνει την τουαλέττα της και είναι πολύ εκλεγκτική στην εκλογή των φίλων της!

Ο Παύλος και η Μπέττυ γνωρίζονται πολύ καλά αφού άλλωστε είναι και πρώτα εξαδέλφια.

Μία ωραία ημέρα κάτω στον κήπο λέει η Μπέττυ του Παύλου. — Παύλε, Έχεις ένα πολύ ωραίο τσέρι...

— Ναι! μου το χάρισαν προχθές.

Το πρόσωπο της Μπέττυς πήρε μία έκφραση γλυκειά, καθώς τον ρωτούσε :

— Για πές μου Παύλε, μ' αγαπάς στ' αλήθεια ;

— Σ' αγαπά πάρα πολύ, τής απαντήσε εκείνος και την έφίλησε στο μάγουλο, χωρίς να ξέρει ο καυμένος τί κάνει.

Τότε η Μπέττυ μ' ένα πονηρό χαμόγελο και μισοκλείνοντας το μάτι της, τού ειπε :

— Για πές μου Παύλε αν σου ζητούσα το τσέρι σου, θα μου το έδινες ;

— Νά σου το δώσω... για πάντα ; τή ρώτησε ο Παύλος, λιγάκι διστακτικός...

— Ναι! για πάντα... Αν όμως δεν μ' αγαπάς, δέν το θέλω. Κράτησε το να το δώσης σ' άλλην, τού απήντησε με ψεύτικο θυμό η Μπέττυ.

— Καλά... τότε πάρε το!..

Η Μπέττυ κατενθουσιασμένη που νίκησε η γυναίκα της φιλαρέσκεια, έπηρε το τσέρι από τα χέρια του Παύλου και αμέσως τού έδωσε δύο δυνατά φίλια!

Σε λίγο ήρθε ένας υπηρέτης να πη της Μπέττυς ότι τή ζητούν στο σπίτι.

— Κράτησε Παύλε το τσέρι μου έως ότου επιστρέψω. Τού ειπε εκείνη τονίζοντας την λέξιν «μουν».

Μόλις όμως έφυγε η Μπέττυ, φάνησε η Μαίρη ή μελαχροινή γειτονοπούλα του Παύλου. Πήγαινε να παίξουν μαζί. Έπειτα από τους τυπικούς χειρισμούς, η Μαίρη είδε το τσέρι στα χέρια του Παύλου.

— Α! Παύλε τί ωραίο τσέρι! Είναι δικό σου ;

— Ναι! τής απάντησε ο Παύλος, που ήθελε ν' αποφυγή τις περισσότερες εξηγήσεις.

— Παύλε, θα ήθελα να μου το δάνειζες για λίγη ώρα, εξηκολούθησε η Μαίρη.

Ο Παύλος, ο τόσο λεπτός και σύγνης δέν μπόρεσε να τής άρνηθεί. Τής τόδωσε και τής ειπε :

— Νά! αλλά θα κάμης μόνον τόν γυρο τού κήπου και θα μου το ξαναφέρης.

Και η Μαίρη έφυγε τρέχοντας μαζί με το τσέρι. Μά την ίδια στιγμή έφτασε και η Μπέττυ.

— Πώς, το τσέρι μου...

— Η Μαίρη τό...

Ο Παύλος δέν πρόφτασε να τελειώσει και η Μπέττυ αναλόγησε στα δάκρυα. Δάκρυα θυμού και ζηλίας. Νά την γελάσουν έτσι γρήγορα, αυτήν την ωραία κοκκέτα!.. Α! δέν μπορούσε να τού υποφέρει.

Δεύτερη πράξις : Έπειτα από δέκα χρόνια. Ο Παύλος και η Μπέττυ εμεγάλωσαν μαζί. Η Μπέττυ έξέχασε την ιστορία του τσεριού. Ήταν τώρα δέκα έννεα ετών και ο Παύλος είκοσι. Έκεινός έβλεπε πολύ καλά ότι η Μπέττυ ήταν ωραιότερη

της στο δρόμο του μία ωραία άμερικιάνα που τόν ξετρούλλανε. Μερικές κορφές συναντήσεις μαζί της τόν εξαγαν να παραμελήση την γυναίκα του. Αυτή άρχισε να τή καταλαβαίνει όλα και τού έκανε ένα σοφό σηνές. Και έτσι ένα καλό κορί άρισε τού σπιτι της για να πάγη στο σπίτι των γονέων της. Έξήτησε τού διαζυγίου της και τού πήρε.

Έν τώ μεταξύ η ωραία άμερικιάνα ειχε φύγη και έμεινε ο Παύλος στη έρημιά τις παγωμένης πραγματικότητας. Ειχε χάση την εύθυμία του.

Και όλα αυτά για τού τίποτε. Η Μπέττυ τόν αγάπησε και τού εξήτησε την καρδιά του. Ο Παύλος τής τήν έδωσε. Έπειτα ήλθε μία άλλη και τού ζήτησε κι' αυτή να τής δανείση την καρδιά του. Δέν μπόρεσε ν' άντισταθή. Δανειζοντας όμως την καρδιά του δέν σκέφθηκε τις συνέπειες και έτσι έχασε τη Μπέττυ από κοντά του. Αυτός είναι ο κόσμος. Έρχονται οι καταστροφές χωρίς να τις περιμένη κανένας.

Τρίτη πράξις : Μετά τριάντα χρόνια.

Ο Παύλος και η Μπέττυ δέν ξανασυναντήθηκαν πιά ποτέ. Και να! που μία μέρα σε μία φιλική συναναστροφή ένα άπροσδόκητο περιστατικό τούς έφερε τόν έναν άπέναντι στον άλλο.

Είπε τώρα και οι δύο γέροι με ρυτίδες και κάταπρα μαλλιά!

Χωρίς να τούς συστήσουν, είχαν αναγνωρισθή. Αυτή έστρεψε πός το μέρος του τού φασμαίν της και αυτός έβλεπε τή γυαλιά του να τή δηΰ καλύτερα. Και ειπαν κι' οι δύο ψιθυριστά.

— Πώς εγώμεις!

Τό παραλθόν άμέσως άρχισε να ξυρνά μέσα τους. Εύχαιστος θα συγχωρούσε ο ένας τόν άλλο τώρα.

— Θυμάσαι Παύλε, τού ειπε εκείνη, μία περιπέτεια τής παιδικής μας ζωής ;

— Ε! λοιπόν η περιπέτεια αυτή ήταν μία προειδοποίηση. Έν τούτοις και έπειτα που μεγαλώσαμε, εξακολουούσαμε να σκέπτεσαι πάντοτε σαν μικρό παιδί. Έδάνεισες την καρδιά σου όπως δάνεισες και τού τσέρι σου!

— Σου τήν επιστρέφω άδιντη και άκεραία, εάν τήν θές άζομη, τής απάντησε εκείνος.

— Α! είναι πολύ άργά πιά...

— Α! είναι πολύ άργά πιά... Τί να τήν κάμω πιά ; .. Έπαιξε μ' αυτήν μία γυναίκα, όπως έπαιξε και με τού τσέρι που σούχα έμπιστευθή όταν είμαστε μικροί. Τό τσέρι τότε έσπασε, έγινε άρρηστο...

— Κ' η καρδιά μου... έχει ραγίσει!

— Βλέπεις που έχω δίκιο ; Μου προσφέρεις μια σπισμένη καρδιά!.. Τί να τήν κάμω ; Έχω τή δική μου που μου τήν έχαμες κομμάτια!..

*

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΓΟΥΛΑΝΤ

Ο διάσημος σύγχρονος γλύπτης Μόρις Γούλαντ, έβαλε κάποτε στο σπίτι του ηλεκτρική εγκατάσταση. Έφώναξε άμέσως τούς υπηρέτες του και τούς ειπε :

— Άπό τώρα και στο εξής, άντι να σάς φωνάζω με τά ονόματά σας, θα σημαίω τού κουδούνι. Καταλάβετε ;... Όταν σημαίω μία φορά, θα πη ότι καλώ έσένα, Τζών... Κ' όταν σημαίω δύο φορές, θάνε για σένα Μάγγυ...

Τήν επομένη, ένθ ο Τζών εδιάβαζε στην κουζίνα, τήν έφημερίδα του, έσημανε τού κουδούνι. Ο Τζών, δέν τού κούνησε από τή θέση του.

— Σε φωνάζουν τού ειπε η Μάγγυ.

Τό κουδούνι ξανασήμανε, νευρικά αυτή τή φορά.

— Δυό τυπημάτα! Καλού ένένα!.. ειπαν ο Τζών στη Μάγγυ. Και, ήρεμώτατα, ξαναβούδιστρες στην άνάγνωση τής έφημερίδας του!..

Η Μπέττυ αναλόγησε οί δάκρυα...